

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Livia Scutaru împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului de Poliție Rezina privind repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-489/25

Nr. PIGD 2-24000299-01-2ra-13082025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina (D. Cebanița)

Instanța de apel: Curtea de Apel Nord (R. Holban, Sv. Ghercavii, C. Prisacari)

08 octombrie 2025

Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de
Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din
Stela Procopciuc, *Președinte*,
Gheorghe Stratulat
Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 29 decembrie 2023, Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Goncear a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Rezina privind repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a relatat că, la 09 februarie 2022 agentul constator din cadrul Inspectoratului de Poliție Rezina, Nicolae Pistrui, a întocmit pe numele ei, procesul-verbal cu privire la contravenție în baza art. 70 alin. (2) Cod contravențional, iar prin decizia agentului constator din 09 februarie 2022, a fost amendată cu 60 unități convenționale, echivalentul a 3 000 de lei.

3. La 03 mai 2023, a încheiat contract de asistență juridică cu C.A. „Aurel Goncear”, prin care la împuternicit pe avocatul Aurel Goncear să-i reprezinte interesele în cauza contravențională. Conform bonului de plată seria QL nr. 474188 din 21 februarie 2022, a achitat pentru serviciile de asistență juridică suma de 2 500 de lei.

4. La 21 februarie 2022, avocatul Aurel Goncear în interesele sale a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei de sancționare contravențională.

5. Prin hotărârea din 24 noiembrie 2022 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, la moment definitivă, a fost admisă contestația sa depusă împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție din 09 februarie 2022 și a deciziei de sancționare cu privire la contravenția prevăzută de art. 70 alin. (2) Cod contravențional, ca fiind întemeiată, iar procesul contravențional încetat pe motivul lipsei în acțiunile sale a faptului contravenției.

6. Astfel, reclamanta a susținut că, prin acțiunile ilicite ale agentului constator, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, fiind umilită să se prezinte în fața acestuia și să depună declarații, în lipsa oricărei vinovății. Pe întreaga durată a procedurii de demonstrare a nevinovăției, a trăit o stare constantă de neliniște și tensiune, manifestându-se prin iritabilitate și instabilitate emoțională, ceea ce a afectat negativ echilibrul ei moral. În consecință, a

suferit stări de stres accentuat, episoade de insomnie timp de trei zile, precum și dureri de cap, determinate de încălcarea drepturilor sale.

7. În context, a subliniat că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. În temeiul Convenției, acest criteriu se traduce prin necesitatea acordării unei satisfacții echitabile pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul indemnizației trebuie să fie stabilit astfel încât să aibă efect compensatoriu.

8. Prin urmare, ținând cont de cele abordate supra, a apreciat justificată și echitabilă încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul său a sumei de 3 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, suma cu care a fost sancționată de agentul constatator.

9. Astfel, întemeindu-și cererea de chemare în judecată pe dispozițiile art. 53 din Constituția Republicii Moldova, art. 384 alin. (2) lit. u), art. 383 alin. (3), art. 441 alin. (2) ale Codului contravențional, art.1404 alin.(1)-(2) al Codului civil, prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, Legii cu privire la activitatea poliției și statutului polițistului, Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar a solicitat încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2500 de lei suportate în cadrul procesului contravențional, a prejudiciului moral în sumă de 3 000 de lei și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2 500 de lei achitate în cadrul prezentului proces civil.

10. În cadrul ședinței de judecată din 21 martie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar a înaintat o cerere de concretizare, solicitând atribuirea calității de copârât în cauza dată Inspectoratului General al Poliției, care a fost admisă prin încheierea protocolară din 01 aprilie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina (f.d.68-69, 132-133, Vol.I).

11. Pe parcursul examinării cauzei, Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar a modificat cererea de chemare în judecată, solicitând încasarea de la Inspectoratul de Poliție Rezina și Inspectoratul General al Poliției, în mod solidar, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2 500 de lei suportate în cadrul procesului contravențional, a prejudiciului moral în sumă de 3 000 de lei și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2 500 de lei achitate în cadrul prezentului proces civil.

12. Prin hotărârea din 25 iunie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar (f.d.137, 146-154, Vol.I).

13. La 24 iulie 2024, Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar a depus apel, iar la 16 octombrie 2024 a prezentat cererea de apel

motivată împotriva hotărârii din 25 iunie 2024 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina, solicitând casarea integrală a acesteia cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie încasat, în mod solidar, de la Inspectoratul de Poliție Rezina și Inspectoratul General de Poliție în beneficiul său, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 de lei suportate în cauza contravențională, prejudiciul moral în mărime de 3000 de lei și compensarea cheltuielilor de asistență juridică achitate în prezenta cauză civilă în mărime de 2500 de lei (f.d.144-145, 168-170, Vol.I).

14. Prin decizia din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord, s-a admis apelul declarat de Livia Scutaru, reprezentată de avocatul Aurel Gonciar împotriva hotărârii din 25 iunie 2024 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina.

S-a casat integral hotărârea din 25 iunie 2024 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina, și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Livia Scutaru.

S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul Liviei Scutaru prejudiciul material în mărime de 2 500 de lei, prejudiciul moral în mărime de 3 000 de lei și cheltuielile de judecată suportate, sub forma cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezentul proces civil, în mărime de 2 500 de lei.

S-au respins pretențiile înaintate de Livia Scutaru împotriva Inspectoratului de Poliție Rezina (f.d.228-237; Vol.I).

15. Pentru a decide astfel, instanța de apel analizând cadrul legal pertinent speței, în coraport cu suportul probatoriu anexat la materialele cauzei, prin prisma argumentelor invocate în cererile de apel a conchis că hotărârea primei instanțe a fost emisă cu încălcarea normelor de drept material și procedural, în condițiile în care Judecătoria Orhei, sediul Rezina a respins cererea reclamantei, invocând inexistența temeiului legal pentru repararea prejudiciului material și moral, neținând cont de faptul că Inspectoratul de Poliție Rezina este doar o subdiviziune fără personalitate juridică, iar răspunderea revine Inspectoratului General al Poliției, conform art. 12 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 320/2012 și Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547/2019.

16. Subsecvent, Curtea de Apel Nord a reținut că procesul contravențional nr. MAI 05 380872 din 09 februarie 2022 a fost anulat prin hotărârea din 24 noiembrie 2022 a Judecătoria Orhei, fiind constatată inexistența faptei contravenționale, iar cheltuielile suportate pentru serviciile juridice sunt documentate prin contractul de asistență juridică și ordinele de plată seria QL nr. 474188 și 474222. În aceste condiții, instanța de fond a aplicat eronat normele de drept, nefiind corect stabilită calitatea procesuală a pârâtului și caracterul ilicit al acțiunilor agentului constatatator.

17. Astfel, instanța de apel a constatat că drepturile civile ale reclamantei au fost încălcate, iar prejudiciul material constând în cheltuieli pentru avocat în sumă de 2.500 de lei și prejudiciul moral în sumă de 3.000 de lei sunt

susținute de probele depuse, acestea fiind proportionale cu suferința psihologică cauzată de procesul contravențional neîntemeiat.

18. Complementar, invederând dispozițiile art. 45 alin. (1), art. 384 alin. (2) lit. u) și art. 441 alin. (2) din Codul contravențional, precum și art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) și (1¹) ale Codului de procedură civilă, instanța de apel a conchis că cheltuielile de judecată suportate de reclamantă pentru asistența juridică urmează a fi suportate de pârât.

19. În consecință, Curtea de Apel Nord a admis apelul, a casat integral hotărârea din 25 iunie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, a admis cererea reclamantei împotriva Inspectoratului General al Poliției pentru încasarea sumei de 2.500 de lei cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 3.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată în sumă de 2.500 de lei, iar pretențiile formulate împotriva Inspectoratului de Poliție Rezina le-a respins.

20. La 18 iulie 2025, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a declarat recurs împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe (f.d.3-10, Vol.II).

21. În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord este nelegală și netemeinică, deoarece instanța ierarhic inferioară a încălcat dispozițiile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, întrucât a aplicat greșit normele de drept material și procesual, iar circumstanțele cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin.

22. Potrivit art. 53 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova și art. 1, 3 și 6 din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, repararea prejudiciului din contul statului este posibilă doar în cazurile expres prevăzute de lege, cum ar fi reținerea ilegală, arestul contravențional nejustificat sau aplicarea nelegală a unei sancțiuni de către instanța de judecată. Or, în speță, simpla anulare a procesului-verbal contravențional nu constituie temei pentru repararea prejudiciului, neexistând o constatare judecătorească a caracterului ilicit al acțiunilor agentului constator în sensul art. 384 alin. (2) lit. u) și alin. (3¹) din Codul contravențional.

23. De asemenea, recurentul a menționat că instanța de apel a ignorat faptul că întocmirea procesului-verbal de contravenție constituie o obligație legală a agentului constator, iar eventualele erori de încadrare juridică au fost corectate prin hotărârea judecătoriei din 24 noiembrie 2022, prin care procesul contravențional a fost încetat pe motivul inexistenței faptei. Acest fapt reprezintă un remediu suficient, fără a justifica acordarea de despăgubiri materiale și morale.

24. Subsecvent, recurentul a indicat că în raport de prevederile art. 118 și art. 130 din Codul procedură civilă, sarcina probei aparține reclamantului. Iar, Curtea de Apel Nord a admis pretenții neprobate suficient, atribuind valoare probatorie exclusiv înscrisurilor privind cheltuielile de avocat, fără a demonstra legătura directă de cauzalitate între pretinsul prejudiciu moral și fapta imputată agentului constatatator.

25. În continuare, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a invocat, jurisprudența constantă a Curții Supreme de Justiție și a curților de apel în cauze similare (Mocanu, Bambuleac, Sava ș.a.), în care s-a reținut că simpla încetare a procesului contravențional nu atrage *ipso facto* răspunderea statului pentru prejudiciul material și moral pretins de persoana vizată.

26. Deoarece reclamantei i-au fost respectate toate garanțiile procesuale, aceasta beneficiind de dreptul de a contesta procesul-verbal și de a obține încetarea procesului contravențional, nu se poate reține existența unei vătămări suplimentare care să justifice acordarea de despăgubiri morale.

27. În concluzie, recurentul a conchis că decizia contestată a Curții de Apel Nord a fost pronunțată cu încălcarea normelor legale aplicabile și printr-o apreciere eronată a probelor administrate, motiv pentru care, în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) Cod procedură civilă, urmează a fi casată și menținută hotărârea din 25 iunie 2024 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, prin care acțiunea reclamantei a fost respinsă ca neîntemeiată.

28. La 13 august 2025 în adresa Liviei Scutaru, avocatului Aurel Gonciar, Inspectoratului de Poliție Rezina și Ministerului Justiției al Republicii Moldova a fost expediată copia recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

29. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu au depus referințe.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

30. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

31. Art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

- c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
 - d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
 - e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
 - f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.
- (2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

32. Art. 433 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:
f) recursul este vădit neîntemeiat.”

33. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.
(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

34. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.
(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

35. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne s-a conformat dispozițiilor art. 434 alin.(1) din Codul de procedură civilă, și a depus în termen recursul la 18 iulie 2025. Or, decizia Curții de Apel Nord a fost pronunțată la 25 februarie 2025 și notificată recurentului, prin e-mail, la 23 mai 2025 (f.d.238, Vol.I).

36. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit.a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct.31).

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

38. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

39. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

40. Din analiza recursului declarat rezultă că Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a invocat temei de admisibilitate prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct. 27).

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că motivele de casare, invocate în recursul depus de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, întrucât interpretarea legii efectuată prin hotărârea contestată nu este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, admiterea recursului nu ar conduce la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței acesteia, iar decizia contestată nu poate fi calificată ca fiind arbitrară și nici nu se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

42. La acest capitol, sub aspectul temeiului prevăzut la art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că recursul este admis numai în situația în care, se constată că interpretarea legii realizată de instanța inferioară contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, respectiv atunci când instanța de apel a aplicat dispozițiile legale într-un mod diferit de cel statuat în mod constant prin hotărâri irevocabile ale instanței supreme, iar această abatere a avut o influență determinantă asupra soluției pronunțate în cauză.

43. Recurentul nu a demonstrat existența unei contradicții între soluția instanței de apel și jurisprudența uniformă a Curții Supreme de Justiție. Iar, în lipsa unor hotărâri anterioare ale Curții Supreme de Justiție care să statueze în mod diferit asupra normelor aplicabile cauzei și să fie puse în contradicție cu decizia atacată, motivul de recurs invocat nu poate fi reținut.

44. Aici, referitor la încheierile Curții Supreme de Justiție emise în cauzele nr. 2ra-258/21 din 31 martie 2021, nr. 2ra-1507/21 din 20 octombrie 2021 și nr. 2ra-942/21 din 30 iunie 2021, invocate de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu titlu de practică unitară, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că acestea nu pot fi considerate expresia unei practici uniforme a Curții Supreme de Justiție, întrucât au fost emise într-o perioadă anterioară schimbării orientării jurisprudențiale în materia aplicării normelor legale incidente. Practica actuală a Curții Supreme de Justiție a cunoscut o evoluție semnificativă, soluțiile recente conturând o abordare distinctă (a se vedea, cu titlu

exemplificativ, hotărârile nr. [2ra-1541/23](#) din 13 martie 2025 și nr. [2ra-58/24](#) din 07 mai 2025).

45. În consecință, instanța de recurs reține că jurisprudența invocată de recurent nu exprimă orientarea uniformă actuală a Curții Supreme de Justiție și, prin urmare, nu poate fundamenta argumentele recursului.

46. Cât privește temeiul prevăzut la art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că recursul este admis numai în situația în care, prin admiterea sa, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție. Această condiție are scopul de a asigura stabilitatea și unitatea practicii judiciare, limitând admiterea recursurilor doar la cauzele care ridică probleme de drept relevante, de interes general, ce necesită interpretare unitară sau actualizare a jurisprudenței.

47. Recursul formulat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne nu urmărește modificarea sau consolidarea practicii judiciare existente, ci doar contestă aprecierea probelor și interpretarea aplicării legii realizate în mod legal și temeinic de către instanța ierarhic inferioară. Această contestare nu aduce în discuție probleme de drept nou sau contradictorii, care să justifice intervenția Curții Supreme de Justiție în vederea unificării jurisprudenței.

48. Mai mult, recursul are un caracter evident de reformulare a punctului de vedere cu privire la faptele cauzei, fără a expune temeiuri juridice noi care să impună o reconsiderare a doctrinei sau a interpretării normelor legale aplicabile. Astfel, admisibilitatea recursului pe baza art. 432 alin. (1) lit. b) nu este justificată, iar continuarea procedurii de recurs ar conduce la o utilizare excesivă și nejustificată a căii de atac, afectând principiul stabilității și predictibilității actului de justiție.

49. Această concluzie este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care recunoaște dreptul statelor de a institui limite rezonabile privind accesul la căile extraordinare de atac, în vederea protejării stabilității și eficienței sistemului judiciar. Astfel, în cauza *Pélissier și Sassi contra Franței* (nr. 25444/94, 1999), CEDO a subliniat că accesul la recursurile extraordinare nu este absolut și că restricțiile rezonabile în acest sens sunt compatibile cu dreptul la un proces echitabil, cu condiția să nu afecteze esența dreptului de acces la justiție. De asemenea, în cauza *Kudła contra Poloniei* (nr. 30210/96, 2000), Curtea a reafirmat posibilitatea statelor de a limita accesul la anumite căi de atac pentru a garanta stabilitatea hotărârilor judecătorești.

50. Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a) și art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate concomitent, întrucât ele se exclud reciproc. Lit. a) vizează situațiile în care interpretarea legii din hotărârea atacată contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de

Justiție, ceea ce presupune existența unei linii jurisprudențiale consolidate, iar lit. b) reglementează cazurile în care, prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează această jurisprudență. Or, nu se poate susține concomitent că jurisprudența este deja uniformă și că, în același timp, ea trebuie schimbată ori consolidată. În consecință, recurentul este ținut să-și circumscrie critica într-unul din aceste temeiuri, iar invocarea cumulativă a acestora denotă caracterul nefondat al recursului.

51. În ceea ce privește susținerea recurentului potrivit căreia hotărârea instanței de apel ar fi arbitrară, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară.

52. Din punct de vedere jurisprudențial, noțiunea de „hotărâre arbitrară” trebuie înțeleasă în lumina interpretărilor date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

53. Astfel, în cauza *Bochan v. Ucraina (nr. 2)*, 5 februarie 2015, § 62, Curtea a reținut că o decizie judecătorească este arbitrară dacă nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură logică între faptele litigiului, norma juridică aplicabilă și soluția adoptată. În plus, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, s-a subliniat că o hotărâre este afectată de o „eroare vădită” atunci când conține o eroare de drept sau de fapt atât de gravă încât niciun judecător rezonabil nu ar fi putut să o comită și care are potențialul de a compromite echitatea procesului.

54. Aplicând aceste repere la cauza dedusă judecății, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Hotărârea contestată nu este lipsită de fundament juridic, iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

55. Referitor la susținerea privind pretinsa apreciere vădit nerezonabilă a probelor, instanța de recurs constată că nu a fost demonstrată existența unei erori evidente de evaluare a materialului probator, care să fi fost determinantă pentru soluția adoptată. O simplă divergență în interpretarea probelor nu este suficientă pentru a atrage incidența art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

56. Prin urmare, nu se poate reține caracterul arbitrar al hotărârii, întrucât nu s-a dovedit o abatere evidentă de la dreptul intern, nici o nefundamentare juridică, astfel cum impune art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, coroborat cu jurisprudența CtEDO.

57. Respectiv, întrucât, potrivit art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, o eroare în aprecierea probelor poate atrage admiterea

recursului doar dacă este vădită, inexplicabilă rațional pentru un profesionist și determinantă pentru soluția pronunțată, iar în speță recurentul nu a demonstrat aceste elemente și nu a prezentat argumente sau probe concludente privind caracterul arbitrar al deciziei Curții de Apel Nord, care a fost întemeiată pe probele administrate și interpretarea corectă a normelor legale, rezultă că cererea de recurs este nefondată.

58. În context, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, motivele invocate în cererea de recurs sunt similare celor invocate în cadrul judecării anterioare a cauzei, asupra căreia instanța de apel s-a pronunțat corespunzător cu respectarea prevederilor legale.

59. Decizia din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord nu poate fi considerată arbitrară, întrucât instanța de apel a motivat pe larg hotărârea, a individualizat în mod just situația părților, a coroborat probele administrate și a aplicat în mod corect dispozițiile art. 45 alin. (1), art. 384 alin. (2) lit. u) și art. 441 alin. (2) din Codul contravențional, art. 12 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 320/2012 și Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547/2019, precum și art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, care definește temeiurile reale pentru admiterea unui recurs. Nemulțumirea exprimată de recurent privind admiterea acțiunii Liviei Scutaru, nu poate suplini absența unor vicii efective de legalitate sau de fond ale hotărârii contestate. Instanța de apel a reținut corect că atragerea neîntemeiată la răspundere contravențională a Liviei Scutaru, proces contravențional ulterior încetat prin hotărârea din 24 noiembrie 2022 a Judecătorei Orhei, sediul Rezina, pe motivul inexistenței faptei, atrage răspunderea Inspectoratului General al Poliției, conform art. 12 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 320/2012 și Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547/2019.

60. Prin urmare, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

61. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

62. În contextul prevederilor art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în cazul invocării inclusiv în recurs de către recurent a temeiurilor

conținute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică sub aspectul dat temeiurile recursului.

63. La acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45). Procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (cauza Helmers c. Suediei, 09 octombrie 1991).

64. Din considerentele redate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi considerat inadmisibil deoarece este vădit neîntemeiat.

65. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne împotriva deciziei din 25 februarie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu